

[N. Chr. Christensen.]

loven om erhvervsvejledning. Det var en forsøgslovgivning; på grundlag af indhøstede erfaringer skulle loven tages op til revision i 1956-57. Revisionen blev som bekendt udskudt til 1957-58 og derfra igen til 1960-61. Den daværende regering var ikke nået til ende med sine overvejelser trods megen sympati fra alle sider, men jeg skal i dag ikke komme med bebrejdelser, fordi det har taget sin tid.

Erfaringsgrundlaget må vel siges at være større nu end for 2 år siden, og jeg er vidende om, at der forud for det foreliggende lovforslags fremsættelse er gået et betydeligt forhandlingsarbejde, hvori de interesserede parter har været inddraget. Jeg må også gå ud fra, at der under disse forhandlinger er udfoldet betydelige bestræbelser for at udjævne modsætninger, der har været til stede, og som måske stadig er til stede. Der er noget, der tyder på, at den kompromisløsning, der er nedlagt i lovforslaget, skyldes ønsket om at nå til en foreløbig realpolitisk løsning.

Lad mig først give udtryk for, at vi fra venstres side er meget positivt indstillet over for en løsning, der kan gavne ungdommen. Det kan jo ikke nægtes, at siden erhvervsvejledningslovens vedtagelse i 1953 er behovet for erhvervsvejledning forøget meget betydeligt, og den første lovs muligheder er udnyttet i stigende grad. Det ses, som det allerede er nævnt, af, at i 1956-57 modtog godt 39 000 skoleelever erhvervsvejledning og i 1959-60 over 60 000; men dertil kommer, at antallet af ikke-skole-søgende, med hvilke der er ført erhvervs-samtaler, også er steget, omend ikke i samme grad, nemlig fra godt 7 000 til næsten 10 000, i samme tidsrum. Det er de såkaldte individuelle tilfælde, folk, der er i arbejde, men som ønsker at skifte erhverv, og hvor det naturlige sted for erhvervsvejledningen er arbejdsanvisningskontorerne.

Det fremhæves i lovforslagets bemærkninger, at behovet for erhvervsvejledningen har været større i byerne end på landet, både hvor det gælder den skolesøgende ungdom og de såkaldte individuelle tilfælde. Det er mit håb, at denne bevægelse, som altså har stærkere fat i byerne, også vil brede sig stærkere ude på landet. Selv om

landbruget er ude for vanskeligheder, har det dog stadig væk en tillokkelse, heldigvis da, for mange mennesker; men mange kender kun vrangsiderne, altså vanskelighederne, ved opholdet på landet. De lyse sider, som jo altid fremhæves i erhvervsvejledningen for andre erhverv, er vel ikke på samme måde kommet frem her; det ville være en god udvikling, hvis det skete i den kommende tid.

At interessen for og forståelsen for erhvervsvejledningen er voksende, ses jo også af ændringerne i skoleloven i 1958 og loven om ungdomsundervisning. Begge disse love knæsætter princippet om erhvervsvejledningen og fremhæver nødvendigheden heraf.

I lovforslagets bemærkninger fremhæves det, at den bistand, som gennem den erhvervsorienterede undervisning i skolen, gennem erhvervsorientering i ungdomsskolen og på mange andre felter ydes ungdommen og andre i valg af uddannelse og erhverv, har det samme sigte og i vidt omfang betjener sig af de samme midler, og det er derfor, man har været interesseret i, at det arbejde, som fra forskellig side udføres på erhvervsvejledningsområdet, koordineres. Det finder jeg rimeligt. Spørgsmålet er, om man har fundet den rigtige vej for samordningen, og navnlig om det er den rigtige centrale placering, man er nået frem til ved at gøre arbejdsanvisningskontorerne til det centrale lokale samordningssted ikke alene for det arbejde, der naturligt hører hjemme her, men også for det arbejde, der skal udføres i skolen. Jeg har mine tvivl om, at det er rigtigt; det bliver vi vist nødt til at se på under den kommende udvalgsbehandling.

Efter lovforslaget nedsættes der jo et erhvervsvejledningsråd, som vel i og for sig ikke er en nyskabelse, men dog alligevel er af betydelig større indflydelse end det, som rådet skal afløse. Arbejdsmarkedets parter skal naturligvis være repræsenteret her, og desforuden skal arbejdsministeriet, arbejdsdirektøren, statskonsulenten for folkeskolen og seminarierne, undervisningsinspektøren for gymnasieskolerne, statskonsulenten i sager vedrørende ungdomsundervisningen, direktøren for handelsministeriets tilsyn med den tekniske undervisning og direktøren for handelsministeriets tilsyn med handelsskoleundervisningen væ-